

GOVOR PREDSEDNIKA "JADRANA" KLAUDIJA STIPČEVIĆA NA SVEČANOSTI OBILJEŽAVANJA 100 GODIŠNJICE VK "JADRAN" – Zadar, 23. studenog 2008.

Dobro došli,

svim predstavnicima velike hrvatske veslačke obitelji, Veslačkog saveza Dalmacije, Hrvatskog veslačkog saveza, predstavniku Hrvatskog olimpijskog odbora gospodinu Klancu, pozdravljam sve visoke goste, gradonačelnika, članove gradskog poglavarstva, gospodina župana sa svojim suradnicima, pozdravljam svih, koga sam se sjetio i koga nisam, dobro došli i nemojte zamjeriti, nadam se da ćemo svi provesti ovo jutro, ovo svečano jutro, obilježavajući jednog "mladog starca od 100 godina".

Danas proslavljamo stotinu godina Jadrana, prvog hrvatskog veslačkog kluba na Jadranskom moru. Jadranov početak je ustvari dvanaest godina ranije u veslačkom odjelu Hrvatskog Sokola iz 1885. godine jer je on preteća Jadranu službeno uknjiženom 20. rujna 1908.

Pokretač i najzaslužnija osoba za "Jadranovo" rođenje je Konstantin Neumayer Žunjević, a prvu Jadranovu upravu činili su dr. Ivo Botteri, inž. Damjan Lučić - Roki, Kažimir Katalinić, Norbert Filaus, a prvi predsjednik dr. Josip Jablanović. Pionir Jadranove veslačke struke i trener bio je znameniti stručnjak europskog ugleda Frano Dominis.

Samo četiri godine nakon utemeljenja, Jadran je pokrenuo inicijativu za osnivanjem Hrvatskog veslačkog saveza, pokušao je to još 1914. U čemu ga je rat spriječio. Kako je bio okupljalište naprednih hrvatskih krugova, Jadran je gotovo od samog početka proganjan od talijanaša i talijanskih vlasti. Provaljivano mu je u daščaru, oštećivani su brodovi, a 1920. mu je zapaljena cjelokupna imovina. Nakon rata, a posebice potpadanjem Zadra pod talijansku upravu, nastavljeni su još veća proganjanja i maltretiranja i 1921. godine Jadran se preselio u Split gdje nije nastavio s djelovanjem nego je članstvo nastavilo djelovanje u Veslačkom klubu "Gusar", o čemu najbolje svjedoče riječi istaknutog Jadranovog člana prof. Andre Žeželja, koji kaže:

"Tako je konačno 1921. godine, pod pritiskom tuđinske osvajačke i porobljivačke politike nasilno ugašeno ovo naše odlično veslačko društvo... Njegov život ne predstavlja život jednog običnog sportskog borca, već jednog nacionalnog borca koji je pao za slobodu svoga naroda".

U nemogućnosti djelovanja svoga kluba Jadranovi djelatnici pomogli su unaprijeđenju veslanja u Splitu i utemeljenju i stručnom vođenju šibenske Krke, gdje su u obje sredine godinama doprinikli u ostvarivanju vrhunskih rezultata.

Do obnove Jadrana došlo je tek nakon 28 godina, na mjestu gdje je danas spomenik pomorcu, izgrađen je veslački dom, a obnoviteljska skupština održana je 29. veljače 1949. godine. Prvu upravu činili su Jakov Gracin, kao predsjednik, Stanko Jelenković, kao potpredsjednik, tajnici Ante Kitarović i Čedo Škorić i članovi Ante Deković, Srećko Perović, Andrija Delfin, Petar

Carić i Mirko Radečić. Struku su vodili Ante Ivić, koji je među nama, inače rođen 1920. godine i Marko Šupuk. Brzo su uslijedili rezultatski uspjesi, a prvi naslov državnih prvaka godine 1954. osvojio je juniorski osmerac, a sljedeće godine i osmerac seniorki.

Iz tih vremena sjećamo se pokojnog Čede Škorića, koji je u klubu bio gotovo sve, veslač, tajnik, trener i predsjednik. Dao je velik doprinos u pripremi i izgradnji ovoga doma. Najveća mu je zasluga što je godinama sakupljao pisanu i slikovnu građu o povijesti kluba, te samo njemu možemo zahvaliti na pohrani koju danas u klubu posjedujemo.

Pamtimo i sve naše trenere iz tog doba, pokojnog Ljubu Magaša, Antu Ivića, Milivoja Boranića, Tonka Lovrovića, pokojnog Gojka Matulinu, ubijenog u zadarskoj gimnaziji, Srećka Pedišića i pokojnog profesora Leonarda Bajla.

Od osobitog je značenja godina 1965. kada su u Jadranu počela veslati karizmatična braća Josip i Romano Bajlo, koji su kvalitetom i uspjesima obilježili sljedeće desetljeće i u više navrata osvajali državna prvenstva, te ostvarivali uspjehe na međunarodnom planu, te ušli u povijest kao prvi Jadranovi veslači koji su nastupili na olimpijskim igrama. Njihovi uspjesi bili bi još veći da se već 1969. nije srušila Jadranova zgrada zbog izgradnje prometnice i sljedećih jedanaest godina klub je djelovao u baraci.

Kad su braća Bajlo 1975. prestala sa veslanjem, tadašnji predsjednik Jadrana gospodin Mato Marlais, koji je još uvijek član Izvršnog odbora, učinio je povijesni postupak dovođenjem za trenera Romana Bajla, nakon čega je uslijedio stalni uspon Jadranovih veslača, posebice krajem 1981., odricanjem naših sugrađana, Jadran dobio suvremeni dom u kojem i danas djeluje. Jadranovi veslači od tada, pored osvajanja mnogih državnih i međunarodnih natjecanja, čak su pet puta za redom sudjelovali na olimpijskim igrama, a stvaranjem hrvatske države donesene su i mnoge medalje sa svjetskih i europskih prvenstava. Samo od nastanka hrvatske države Jadranove posade osvojile su 69 prvih, 24 druga te 17 trećih mjesta. U osmercu (seniora) je osvojeno 13 prvenstava od čega 10 puta za redom, četiri puta je osvojeno prvenstvo države u svih tri kategorije osmerca. Naš veslač Branimir Vujević je kao član reprezentativnog osmerca na OI u Sydneyu 2000 osvojio brončanu medalju. Najveća zasluga za to pripada našem Romanu. Zamoliti ću prisutne, da mu pljeskom odamo malo priznanje za sve što je učinio. Zasižno još mnogo toga ima reći.

Za svoje djelovanje Jadran je dobio mnoga priznanja, ali je državna nagrada iz sporta "Franjo Bučar" 1998. nešto čemu se posebno ponosimo.

Jadran se također ponosi, posebice djelovanjem za Domovinskog rata, za kojega se ni jednog trenutka nije prestalo s treninzima, što je prekrasnom pjesmom ovjekovječila naša pokojna sugrađanka Milena Rakvin Mišlov, majka dva naša veslača, i iako je prijetila životna opasnost, pa je tako sa dva raketna projektila pogođena i devastirana klupska zgrada. U Zadru su mladi

trenirali, a seniori se u Zagrebu natjecali dobrotom tamošnjih klubova i Veslačkog saveza Zagreba, kome posebno hvala. Uz sportsku djelatnost Jadran je sudjelovao i u humanitarnoj pomoći na granici između Slovenije i Austrije i pružanjem ruke veslačkom klubu iz porušenog grada Vukovara.

O djelima i uspjesima Jadrana mogli bi još dugo, što bi previše opteretilo ovu veliku proslavu i vas ovdje nazočne, pa za kraj želim u ime svih veslača, klupske uprave, svih prijatelja Jadrana zahvaliti svima koji su nas kroz godine pratili i pomagali, a posebice dobroti naših sugrađana i Tankerske plovidbe s njezinim čelnim ljudima Ivanom Pašom i Božom Jelenkovićem i drugima. Posebno veliko hvala gradu Zadru na čelu sa gradonačelnikom gospodinom Živkom Kolegom, bez čije potpore bi rad kluba bio nezamisliv.

Gospodo, dozvolite da završim ovo kratko izlaganje "Jadranove" povijesti najljepšim stihovima što su Društvu ikad napisani, naša pokojna sugrađanka, majka dva naša veslača, Milena Rakvin Mišlov, napisala ih je pred smrt i s time ćemo završiti:

Veslačima zadarskog „Jadrana“

*U oku naći ćeš zoru
u snažnim rukama vesla
u srcu more.*

*Sa galebovima
na moru se družē
svakog dana
sve duže.*

*Ljepota mladosti njihove
ljepotu Jazinama daje
pješacima na mostu
pogled zastaje.*

*Osmerci,
četverci,
jole i dvojci
i oni što veslaju sami
iste svi imaju želje
nada ista ih vodi
da će i oni biti
jednog dana,
negdje na nekoj regati*

*prvaci,
ponos Zadra
i Hrvatske.*